

Dit is zomaar een Veto-nummer.

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

WEEKBLAD. Jg. 8. '81-'82.
Nr. 10. 3 december.

V.u. Bruno Leynse, Van Even-
straat 2 D, 3000 Leuven.

Redakties op vrijdag, 18.30
uur op 't Stuc, 1ste verd.

Nr. 11. Actualiteitsartikels ten
laatste op maandagmorgen 7
december.

Nr. 12. Artikels binnen op vrijdag
11 december. Actualiteit op 14
december, 's morgens.

ADVERTENTIES. Zelfde data.
ZOEKERTJES Resp. op 7/12 en
14/12.

Kultureel

Een aardig kultureel
hoofdstukje in Veto 10.
Naar aanleiding van een
lezinkje in W en L geeft
Wim Mertens wat uitleg
over zijn kijk op muziek.
Wim Mertens is de man
achter **Soft Verdict** en naar
zijn zeggen wil hij niet op
posthume roem wachten.
Hij wil nu cash betaald
worden. Niet in het hierna-
maals. Dank je. Voor deze
en andere uitspraken van
bedoelde gabber moet je
op pagina 6 wezen. Maar
lees eerst de rest van de
voorpagina. (Psst. De som
van de eerste letter van elk
artikel vormt de geheime
winnende lotto-combinatie
maar niet verder vertel-
len.)

Vrouwennummer

**Ons extra vrouwennum-
mer van vorige week** viel
voor sommigen te kort uit.
Om zelfs de meest fervente
feminist tevreden te stellen
een extraatje op p. 5. Het
degelijke artikel aldaar
belicht het werk van Andre-
as Burnier. Moet de vrouw
de broek aan of gaan we
naar de man aan de haard?
Voor Burnier zijn we aan
een kultuurher-denking
toe. Jawel. Op p. 5.

Koerden

Duizend ('echte') buiten-
landse studenten aan de
K.U.Leuven. Eerder al
sprak Veto met een Pales-
tijns-Israëliësch student
over de dood van Sadat.
Vandaag een gesprek met
enige Koerdische student-
ten aan de K.U.Leuven.
Het Nederlands is nog hun
minste probleem. Lees p. 4.

Agenda

Verenigingen die dat wen-
sen kunnen steeds hun
aktiviteiten bekend maken
in onze agenda. Deze
wordt op maandag in de
week van verschijning
opge maakt. Ben je je
aktiviteit in Veto vergeten
aan te kondigen, hol, ren,
vlieg dan naar de redactie
want ie kan er nog net bij!

Gezet

Uit berekeningen bleek dat
een op composer gezette
Veto aanzienlijk goedko-
per is. Voorlopig dus een
gezette Veto, in afwachting
van de evaluatie van het
experiment.

Foto's

*Veto zou er beter uitzien met wat
degelijke foto's hier en daar. Wil
je als fotoliefhebber af en toe
eens één van je produkten
gedrukt zien, dan kun je
misschien iets voor elkaar doe-
n. Neem 's kontakt op met de
redactie.*

Mannenpraatgroep

Woensdag 16 december 1981 gaat
om 20 uur ten hulze Regestraat 28
een mannenpraatgroep van start.

1500 betogen tegen Bosmans

Met frisse winterneuzen trokken donderdag 26 november een
1500 studenten door de Brusselse straten. Zoals je weet ging
het om een protestmars tegen de voorstellen en maatregelen,
al dan niet in voege, van Eyskens-Coens, Bosmans en De
Bondt. Onder de betogers bevonden zich veel NUHO-
studenten, naast een sterke delegatie uit Luik en een groot
aantal buitenlandse studenten.

De delegatie uit Leuven op deze
schoolsteden tegen de voorstellen De
Bondt e.a. opstelde, bereikte men
niet de statutaire 2/3 meerder-
heid vereist voor een staking. Ook in
andere fakulteiten (o.m. T.W.,
Rechten) gingen info-vergaderingen
door.

Het debat met Bosmans in De Valk
(19 november) kende wel degelijk
succes. Het was geruime tijd geleden
dat men nog 150 aanwezigen rond
zo'n technisch onderwerp had weten
te verzamelen. Ex-senator De Bondt
kwam voor het debat niet opdagen.
Anderzijds werd de studiedag rond
alternatieven voor De Bondt en cie
(VUB, 14 november jl.) een flop. De
ca. 40 aanwezigen kwamen niet tot
resultaten, o.m. wegens het ontbre-
ken van ernstige discussieteksten.

Ontwikkelingshulp

De maatregelen die door minister
Coens worden getroffen egen de
studenten uit ontwikkelingslanden
kregen tot nog toe weinig aandacht.
Het bedoelde K.B. zou nochtans
vanaf '82-'83 zijn uitwerking hebben.
Een eenvoudige schets maakt
duidelijk waar het om gaat. ABOS,
d.i. het Algemeen Bestuur voor

(vervolg op p. 2)

Hugo Camps over politiek: het betoog van een ethicus.

Een geval apart, die hoofdredacteur van het Belang van
Limburg. Een pleiter voor het herstel van overleg en
harmoniemodel in de Belgische politiek, geen verdediger van
klassebelangen, geen omroeper van oproer. En toch haat hij
Tindemans en de CVP voor hun politiek betreffende Zaire, El
Salvador, de kernraketten, topics waarond de SP zich sterk
maakt. Eén constante in zijn denken: de ethiek, het welzijn van
allen, de mens als persoon. De mening van een belangeloos
journalist, een verbitterd en verbeterd persoon.

Dinsdagavond, 24 november, kwa-
men een honderdtal mensen luiste-
ren naar Hugo Camps die op
aanvraag van de Kring voor Interna-
tionale Betrekkingen kwam spreken
over de politieke actualiteit.

Voor dit publiek gaf Hugo Camps in
eigen naam en "zonder aan waar-
heidsimperialisme te willen doen"
een verpletterende analyse ten beste
van de Belgische politiek. Met wat
pathos in de stem, een vlotte taal, een
rake terminologie en enig redenaars-
talent zette hij het staatshuishouden
met de billen bloot. Wat er aan het
eind van de avond overeind bleef,

was niet meer mooi om aan te zien.
Wie regelmatig Het Belang van
Limburg leest of luistert naar het
binnenlands persoverzicht 's och-
tends op de radio, kent de gifgroene
inkt uit de pen van Hugo Camps.

Toegegeven, het Belgische politiek
toneel zet weinig aan tot schater-
lachen. Het slechte stuk reenseert
Camps als volgt: persoonlijke
machtsstrijd, opbod tussen gemeen-
schappen en gewesten en het
cynisme van de politici zijn de drie
oorzaken van de huidige politieke

(vervolg op p. 7)

Sportkot geklopt in 24 uren ASR-Totaal goed ontvangen

De ASR-tweedaagse nieuwe stijl (24-25 november) mag een
succes genoemd worden. Lag de opkomst voor de 24 uren
misschien wat lager dan vorig jaar (deze keer was het bepaald
koud), dan konden de organisatoren niet klagen over te weinig
volk in Alma II. Meer dan 700 studenten daagden op voor het
optreden van André Bialek en Madou. Dir. Mangelschots van
Alma zag van zijn kant zijn feestschotel als zoete broodjes van
de togen vliegen.

De overwinning in de 24 uren van
VTK en Sportraad (ASR) is bij de
ware sportievelingen gebleven. De
professionals van Sportkot, winnaars
van vorig jaar, moesten de duimen
leggen voor VTK (nieuw record met
929 ronden) en voor Industria Groep
T. VTK heeft dus niet voor niets heuse
selecties gehouden met het c/g op
het bouwen van een winning team.

Tegelijk met de 24 uren werden
elders een tweetal debatten
georganiseerd rond resp. proefexa-

mens en studiebegeleiding. Daar kon
de luisteraar vaststellen dat de
verschillende fakulteiten die niet
alleen anders aanpakken, maar dat er
zelfs fundamenteel andere
doelstellingen nagestreefd worden.
In Letteren en Wijsbegeerte probeert
men de student in januari al eens aan
het werk te zetten en hem daarbij in
een situatie te brengen die zo
getrouw mogelijk beantwoordt aan
wat hij in juni mag verwachten.
Vrijstellingen kunnen hierbij niet
alleen dienen als motiverende faktor

(niet te verwaarlozen!) maar de
stress die ze meebrengen bereidt de
student ook voor op de juni-stress.
Prof. Dupré (Natuurkunde)
verdedigde daarentegen het
essentiële proefkarakter van de
proefexamens: er mag niet te
verdiene zijn. Voor hem is het proef
examen alleen nuttig als het de
student konfronteert met het
konkreet exameneergedrag en de
evaluatiekriteria van een professor.

Volgens prof. J. Van Damme is het
vooral jammer dat de universiteit zo
weinig onderzoek doet naar het
effekt dat dingen als studiebegelei-
ding hebben: alles wordt hier
geëvalueerd en bestudeerd, behalve
de waarde van eigen beleidsopties.
Of heeft het monitortraat in Leuven
dan toch in de eerste plaats een
prestige-functie?

Abortusproces

Elicker-Ik deelt mee dat op 9
december de abortusproces-
sen worden hervat. Wie zijn
solidariteit wil betuigen komt
om 13 u naar het Justitieplein.
Samenkomst Leuven Station
12.15 u.

acco
PAPIERHANDEL
tienssestr.134-136 leuven.

Geachte klant,
Kerstmis en Nieuwjaar staan weer voor de deur.
Kom gerust uw keuze maken uit de kollektie van:

Bladwijzers	Wandprenten
Prentbriefkaarten	Kerst- en
Gelukwenskaarten	Nieuwjaarskaarten
Briefkaarten	Zakkalenders
Briefpapier	Kalenders

Voor uw wenskaarten en kalenders bent u bij ons aan het juiste adres.

Eveneens verkrijgbaar

UNICEFKAARTEN

We danken U voor het gestelde vertrouwen en wensen U het allerbeste voor 1982

GESLOTEN

Brusselsestraat. vrijdag 25 december
Tiensestraat. van zat. 19 dec. t/m
zondag 3 jan. '82

VOOR EN VAN.....STUDENTEN.

(vervolg van p. 1)

Ontwikkelingshulp Lucien's corner

door
LUCIEN

Ontwikkelingssamenwerking, verleent momenteel in het kader van de ontwikkelingshulp zekere toelagen aan de uniefs (de Belgische uniefs). Dat gebeurt op twee manieren. Eén. ABOS betaalt aan de uniefs, via het Ministerie van Nat. Opvoeding, de subsidies voor de buitenlandse studenten uit ontwikkelingsgebieden. Deze subsidies zijn de ca. 190.000 fr. die elke student, jij en ik dus, gemiddeld kosten aan de staat. De studenten krijgen dat geld dus niet zelf in handen. Twee. ABOS betaalt sommige studenten daar bovenop nog een studiebeurs. Dat gebeurt uiteraard op advies van het thuisland. Deze studenten volgen meestal 3de cyclus onderwijs (specialisatie, stage), in tegenstelling tot de eerste groep (niet-beursstudenten), die veelal kandidatuurstudenten zijn en bovendien vaak minder goed staan met het regime in hun land van herkomst.

den door ABOS betaald, tenzij deze studenten van een beurs genieten. De genoemde groep niet-beursstudenten (vaak in politieke moeilijkheden hierheen gekomen) loopt dus het gevaar vanaf '82-'83 tussen de 70.000 en de 240.000 fr. aan 'inschrijvingsgeld' te moeten betalen.

De accentverschuiving die in de pers wordt aangekondigd - enkel nog specialisatie en stage subsidiëerbaar binnen het kader van ontwikkelingshulp - heeft naast een besparingsdus een politiek accent. De studenten die in het land van herkomst niet de nodige goede relaties met het regime hebben om een beurs te genieten, zullen het zeer moeilijk krijgen om nog in België te studeren.

Aan de K.U.Leuven zijn ca. 1000 studenten van buiten de EEG, het merendeel beursstudenten. (Cijfer onder voorbehoud).

Meer informatie

Meer informatie krijgen geïnteresseerden op een gespreksavond op 15 november waar de volgende sprekers hun standpunt zullen verduidelijken: *Vraemde student-hongerstaker uit Luik; M. Veys (F.S.E.); R. Vanermen (Internationale Onthaal KUL); S. Datur (ISOL, Indonesisch student); M. Van Dongen (NCOG); K. De Raedt (Kabinet Ontwikkelingssamenwerking).*

* In de Reynaert vertelt een jonge Duitse twintiger over de acties bij de Frankfurtse luchthaven. Zijn vlot Nederlands leerde hij toen hij in Leuven geschiedenis kwam studeren. Hij is bezig aan een doctoraat en thuis werkt hij bij een bank. Hij is bij de Grünen, nochtans ziet hij eruit als een assistent, gewoon gekleed, geen Palestijnse sjaal, geen leren vest met badges behangen. Toen hij nog hier studeerde, ging hij met Arbeid-VSB naar Friesland, Frans-Vlaanderen en Baskenland. Hij vindt het wel spijtig dat hij de harde confrontatie met de politie gemist heeft, een week geleden.

* De jongste telg van de Panoramaploeg, Johan Op De Beeck, heeft het blijbaar voor de new wave. Dat konden we al merken aan het smalle dasje en het vlotte jasje waarmee hij tijdens het journaal op het scherm komt. Zijn Pano-uitzending over jeugd en politiek omkaderde hij met Der Mussolini van DAF, met een reeks close-ups van verkiezingspropaganda, lùn een artistieke stijl

* Ook een van de nieuwe Ecoloparlementairen, Olivier Deleuze, ziet er een nette jongen uit. De groenen in het parlement zorgen in ieder geval voor wat kleur in de Wetstraat. Ze komen met de fiets naar hun werk en bovenvernoemde nieuwkomer kreeg al onder zijn voeten van een zaalwachter omdat hij geen das droeg en omdat hij zonder toelating op de toeschouwertribune plaatsnam om ook eens vanuit die hoek het parlementair gebeuren gade te slaan.

waar Kultuurraad ook weg van is, en met een punkster in een kale kamer met een TV zonder beeld en hel spotlight op haar gezicht. Deze vatte wat gesprekken samen tussen reporter en jongeren aan het stemlokaal, in de school, in cafés, aan de dop of op straat, weergaven van de politieke (des)interesse van de jeugd van heden. Het half miljoen nieuwe kiezers heeft voor een groot deel gestemd zoals vader en moeder en trekt zich verder van de politieke troep niets aan. Ze vonden verkiezingen verloren moeite, als het niet moest, kwamen ze niet af. Meer politiek geïnteresseerde jongeren vinden een aflossing van het politiek personeel noodzakelijk, vandaar hun voorkeur voor kleine partijen zoals RAD, RAL, PvdA en vooral de Groenen. Een groep punkers in een jeugdcafé vinden de jongeren toch niet zo apatisch, kijk maar naar de vreesbetoging van 25 oktober (die avond vertelde de droge komiek van de sportredactie, Carl Huybrechts, dat dit de eerste keer is dat er meer volk naar een betoging gaat dan naar het voetbal). Ze vinden dat de jongeren zich moeten organiseren en zelf iets aan de situatie moeten veranderen want met de oudjes is het altijd hetzelfde lied, ze willen wel maar kunnen niet. Maar dat alles vertaalde zich nog niet erg concreet. Er resten veel twijfels.

* Donderdagavond tijdens een reünie van oudkulkers bevestigd Eric Defoort, medewerker aan de krituurkrant van De Morgen, en voorzitter in spe van het Vlaams kultuurhuis in Rijsel, wat een MLBer mij al eens verteld heeft: Paul Goossens wordt regelmatig op het

matje geroepen bij de oude garde van de SP, die vindt dat De Morgen wat te autonoom staat tegenover de partij. O.m. nam Debonne het niet in dank af dat Paul Goossens in een editoriaal de linkerzijde oppiep de na 22 weken zittogende Boelstakingsmassaal te steunen. «Parti socialiste, où sont tes principes?», riepen de Franstaligen onder de 1500 studenten die donderdag voorbij het SP-gebouw betogden voor democratisch onderwijs. Voorbij de Nationale Bank riep het slordig jongens van MLB door de megafoon van Sociale Raad: «Wij zijn studenten die geen beurzen krijgen omdat alle centen bij de rijken blijven» en hij fluistert «Nationalisatie van de banken en holdings, de energiesektor...»

* Op de trein vrijdagavond zitten enkele Westvlaamse pendelaars te kaarten. In Brussel-Zuid schikt een van de spelers zijn kaarten en hoort buiten de stationsomroepster op een klagende toon de aankomst van een trein melden. «Zis weer an 'tzoegen, wè», merkt hij op. Heel wat anders dan de zacht omfloerste, sensuele stem van de omroepster van Brussel-Noord. De pendelaars zijn blijklaar gewoon van Brussel naar Brugge te sporen in twee partijjes manillen. Ze leggen in het spel en hun commentaar de blijde agressiviteit van mensen die na het werk weer naar huis mogen. De speler die zeker is van zijn slag roept triomfantelijk: «Allee mannen, inleveren». Manu Ruys heeft gelijk, het dringt door bij de mensen, zelfs in het taalgebruik. Even voor Brugge spreken ze af om nog een pintje te pakken in 't café bij de statie en ze denken aan het eten dat thuis in de oven staat.

Belgische studentenpers vaart in de mist

Het gaat niet goed met de Belgische studentenpers. Vorige week ontving de redactie het droevige bericht dat 'Schamper', het Gentse studentenmagazine had opgehouden te bestaan.

«Schamper is niet meer», zo begon hun laatste editoriaal. Een editoriaal overigens dat agressief zijn gal uitspuwt op het Gentse universitaire wereldje. De redactie was woest. Reden: men voelt zich reeds geruime tijd als een schip in de dikke mist. Niet de minste reactie van een lezerspubliek dat toch uit 13000 studenten bestaat.

Pijnlijk als de doelstelling van je blad er juist in bestaat de discussie binnen het studentenmilieu te stimuleren en een forum te bieden waar deze discussie gevoerd kan worden. Schamper zet zich sterk af tegen de tendens tot bureaucratiesing, die ook de studentenbeweging aanvreet. Zij vergaderen en vergaderen dat het een lieve lust is - zo zegt Schamper - verder leggen ze statuten en notulen vast, vaardigen communiqués uit, richten comités en subcomités op. Ze zien door het bos de bomen niet meer. Door hun bureaucratie-manie zijn ze de oorspronkelijke doelstellingen vergeten. Tot zover Schamper. Requiescat in pace.

Veto dan. Een tijdje geleden voelde de Veto-redactie zich in dezelfde situatie. Door een gebrek aan medewerkers was nachtwerk schering en inslag. Hierin is ondertussen gelukkig reeds verbetering gekomen. De aankondigingen in Veto zelf leverden leverden een voldoende aantal medewerkers op om menselijk te werken. Deze respons aan nieuwe medewerkers was voor de redactie ook een bewijs dat het blad gelezen en geapprecieerd wordt. Want aan het aantal lezersbrieven was dit niet af te meten. Veto wordt vooral passief gekonsumeerd. Helaas. We denken nochtans dat de naar voor gebrachte stellingnames niet altijd zo evident zijn. Respons blijft echter uit.

Tenzij je als blad natuurlijk reclame maakt voor bepaalde films. Dan komt er wel reactie. Maar die kan je meestal alleen met een Humo-antwoord afdoen. De redactie is in dit verband wel van plan zelf een discussie te beginnen over dit onderwerp.

Hopelijk zullen dezelfde mensen die nu reeds een lezersbrief instuurden dan ook weer reageren. Ook van andere lezers zijn bedenkingen welkom.

Er zijn vast wel dingen die je interesseren. Dit bijvoorbeeld.

Er liggen een massa onderwerpen klaar voor wie een Veto-artikel wil plegen. Zo bv. kan er een aardig artikelje geschreven worden over het pedaleven in Leuven. Verhalen over gluurders en aanrandiden op Cité ontspruiten niet enkel aan sensatiezoekende breinen. Maar het mag ook een rustiger artikelje worden. Het ware leven in Leuven. En in Veto. Dan zij jou?

Student? En nog geen Veto-abonnee? Neem dan vlug een abonnement. Stort 30 fr. op rk 001-0561677-26 van de Algemene Studentenraad, met vermelding «Veto-studentenabonnement».

HET BESTE UIT DE KRINGBLADEN

We kregen weer heel wat kringbladen binnen. Nu is het niet de bedoeling van deze rubriek om uitgebreid de inhoud van al die bladen door te geven. Ik denk dat dat weinig nut heeft. Voortaan dus enkel het beste, opvallendste, het gekste... Mocht jou blad er niet in vermeld staan dan wil dat dus enkel zeggen dat er niets in stond dat het grote publiek ook kan interesseren. Dat was ditmaal het geval met *Bacchus 1*, *Informaantje 2*, *Floreat 1*, 't *Vulkaantje 1*, *Merkatorke 2*. Blijf ondertussen je bladen naar onze redactie zenden!

□ **GAZET DE BOOZAR (Kunsthistorische Kring, nr. 1)**. In 1980-81 daalde het slagingspercentage in kunstgeschiedenis met 20% van 55 naar 35%. In de Permanente sie (POC) van 12/10 presenteerde ombudsman Arnold Provoost een rapport waarin hij 't één en ander trachtte te verklaren. En — hoe kon het ook anders — de oorzaak dient bij de studenten gezocht te worden, *niet bij het veranderde examensysteem*. Provoost stelt dat men «de rekrutering zelfs als allerbelangrijkste oorzaak mag beschouwen» (p. 9). Daartoe haalt hij cijfers aan voor het jaar 1980-81, die inderdaad in die richting kunnen geïnterpreteerd worden. *Echter, hij bedondert de boel door geen rekruteringscijfers voor 1979-80 te geven*; er kan dus geen vergelijking gemaakt worden en is dus niets bewezen. Of hoe cijfers werkelijk alles kunnen aantonen. □ **NEWTONKEKE (Wie-en Natuurkundige Kring, nr. 2)**. Deze maanden wordt er in de P.O.C.'s van de faculteiten Landbouw, Toegepaste Wetenschappen en Wetenschappen een voorstel besproken tot invoering van een keuzevak *Wetenschap, Technologie en Samenleving*. Er zijn drie redenen voor de invoering van een dergelijk vak: de student moet oog krijgen voor de culturele en maatschappelijke gevolgen van de beoefening van de wetenschap; het is ook functioneel voor de wetenschapper om bepaalde vaardigheden te verwerven; tenslotte dient de wetenschapper geconfronteerd te worden met de interactie wetenschap en maatschappij, hij moet kritisch staan in zijn activiteiten. Natuurlijk zijn er enige bezwaren gerezen tegen dit vak, o.a. vanuit de vrees dat er 'linkse indoctrinatie' zou worden gevoerd. Nochtans lijkt een dergelijk vak *essentieel in een tijd waarin steeds meer mensen zich fundamentele vragen over de wetenschap als weldoener' gaan stellen*. □ **IRREEEL (Vlaamse Technische Kring, nr. 3)**. VTK schrijft dat het misschien verwondering wekt dat zij hun 24uren hebben laten koppelen aan ASR-toela, vooral omdat vorig academiejaar er heel wat te doen was over de representativiteit van ASR als vertegenwoordiger van alle Leuvense studenten (herinner je de beschuldiging van linkse dominantie, geuit door zowel academische woordvoerders als studenten van *Solidariteit*). VTK zegt dat geen van allen iets gedaan hebben om deze ziekte te helen, daarom voert VTK dit jaar een zeer actieve politiek binnen ASR, omdat het eerder om een *bloedar-moede* gaat. «De toekomst van VTK ligt in een actieve participatie in de uitbouw van de overkoepelende organisatie met toekomst: ASR.» In

hetzelfde nummer eveneens een artikel van een *Solidariteitlid* die zijn spijt uitdrukt dat het ASR-label meerprikt op de VTK-lidkaart. ASR woerd, aldus hem, gerund door een groepje M.L.B.'ers (Marxistisch Leninistische Beweging) en er is een 'miljoen' bij de ASR verdwenen, welks volgens Karel van Butsel, want zo heet de schrijver, in de doofpot is gestopt. *Misschien zou Solidariteit eens met harde bewijzen op tafel kunnen komen zodat Veto eindelijk eens een financieel schandaal kan onthullen...** In dit nummer ook «*En Cristal met prof. Snoeys*», de nieuwe dekaan van de faculteit. Hij vindt onder meer «*dat men meer moet streven naar een activer rol voor de studenten (in het onderwijsstelsel, j.s.)*. Men kan bv. *seminaries invoeren, waarbij elke student of elke groep studenten een bepaalde materie moet bestuderen, met hulp en begeleiding van de prof en de assistenten uiteraard, en dat dan in de les komen voorbrengen*». □ **BIOBLAD (Dierkundige Kring, nr. 2)**. Het mag al eens ludiek zijn! Hier volgt de letterlijke overname van een artikel door iemand die voor de eerste maal naar een striptease show ging kijken :

Onlangs was ik eens in een striptease bar... Ik heb er niets van begrepen. Van achter een zware, rode gordijn verschijnt er een vrouw, of een juffrouw (niemand kan dat weten) en doet haar sjaal af. Wat is er nu ongewoon aan een sjaal? Ik weet het niet. De andere mensen in die zaal schenen die sjaal te kennen. Dan deed ze haar bloes uit. Ik dacht: «*Misschien een speciale bloes uit Parijs... Christian Dior?*» Ach wat!! Het was een bloes van de laatste zomersolden. Daarna heeft ze haar handschoenen uitgedaan. Ziet eens wat voor een onzin. Eerst die bloes, dan die handschoenen... Daarom zijn die bars dan ook gesloten voor de jeugd. Ze zouden verkeerd leren... Dan heeft ze haar rok uitgetrokken, schudde deze uit - in onze drinkglazen - en zo stond ze dan in haar onderrok, die me helemaal niet beviel. Het was een zwarte onderrok, en niet eens uit Parijs... Dan die sokken! Dat was een hele geschiedenis. Een gans half uur had ze nodig om die sokken uit te doen. Ze zette zich weer op een stoel, dan op een bed... Kijk es naar mijn arme grootmoeder, een oude vrouw, 2 seconden heeft ze nodig, tsjak, tsjak, en de sokken zijn al in de wasmand. En

dan haar b.h.... Ze was niet eens in staat die zelf uit te doen. Een arme kerel uit de zaal moest haar helpen. Dan heeft ze ook de rest uitgedaan. *En dat was alles!!* Nog niet eens een klein gedichtje kon ze opzeggen, of tenminste een klein mopje. *Een kind uit de bewaarschool zou meer geweten hebben. En zo bleef ze dan, beide schoenen aan, en ging weg: Niemand weet waarheen.*

© Snarl Kevon

□ **'WINKELIERTJE (Economix, nr. 1)**. Een interview met prof. R. van Driessche, met weinig opmerkelijke uitspraken. Tych nog deze: «*Ik heb de indruk dat er nu heel veel aan de toekomst gedacht wordt door de studenten. De economische toestand*

zit daar zeker voor iets tussen, men durft geen al te grote zijingronen te maken, de student probeert risico's te vermijden, speelt op zekerheid; men wil het papierje omdat die job nu zeer belangrijk is, terwijl je vroeger met een diploma zeker werk had, zelfs kon kiezen.» Hij verklaard zich ook voorstander van een autonoom Europa: «*Dat is ego taak die wij moeten vervullen op allerlei gebieden zoals economie, politiek of sociaal vlak.*» □ **Tot besluit** nog aandacht voor enkele algemeenheden. In al de kringbladen werd op één of andere manier uitgebreid aandacht geschonken aan de rakettenkwestie en aan de betoging van 25 oktober; blijkbaar dus een belangrijk thema.

Verder waren ook de perikelen in de sociale sector aanwezig, en gaven de meeste kringbladen cijfers en argumenten die de voorstellen Bosmans. De Bondt en het KB Eyskens-Coens in een minder dan positief daglicht stellen. Ik heb niet de tijd genomen om al deze artikels diepgaand te vergelijken, maar een vluchtige blik leert dat voor wat betreft het wetsvoorstel Bosmans, volgens *Floreat* 12000, volgens 't *Gemeentje* tussen de 6000 en 14000 en volgens *Informaantje* een 4000tal beurzen zouden vervallen... Heel gezond voor de standvastigheid van een kritische geest zijn deze verschillen niet.

J. Schildermans

DE MENU'S DIE U HIER ONDER VINDT, ZIJN EEN SELECTIE UIT DE VEELHEID VAN MENU'S AANGEBODEN IN DE VERSCHILLENDE ALMA-RESTAURANTS. BIJ DEZE SELECTIE WERD REKENING GEHOUDEN MET EEN PRIJS-KWALITEIT VERHOUDING, M.A.W. DIT ZIJN MENU'S MET EEN ZEER GOEDE VOEDINGS WAARDE EN RELATIEF LAGE PRIJS. UITGAVE: ALMA vzw VOORLICHTINGSDIENST. VOOR INLICHTING EN SUGGESTIES: E. VAN EVENSTR. 2c 2e VERD. BUREEL LEO VAN DER AA TEL. 229911

	RESTAURANT ALMA I II III	SNACK ALMA I. PAUSCOLLEGE, GASTHUISBERG
MA 7/12	Braadworst Gebakken boontjes Gek. aardappelen <i>Tip</i> : melknagerecht	Oostende schnitzel Groenten Gek. aardappelen <i>Tip</i> : melknagerecht
DI 8/12	Visplak, selder in room Volle rijst <i>Tip</i> : nagerecht naar keuze	Gehakte steak Rauwkost Kroketten <i>Tip</i> : melknagerecht
WO 9/12	Biefstuk Jardinière Gek. aardappelen <i>Tip</i> : melknagerecht	Vis van de dag Duglérésaus Puree <i>Tip</i> : melknagerecht + suppl.groente
DO 10/12	Loze vinken Bloemkool in room Volle rijst <i>Tip</i> : nagerecht naar keuze	Braadworst Gebakken boontjes Puree <i>Tip</i> : melknagerecht
VR 11/12	Varkenssteak Spruitjes Rijst <i>Tip</i> : melknagerecht	Varkensrib Archiducsaus Kroketten <i>Tip</i> : melknagerecht + suppl. groenten
	SNACK ALMA II ALTERNATIEF	SEDES
MA 7/12	Groentepizza Rauwkost Rijst = Speciale ST.-Niklaas-schotel	Koninginnehapje Sla Gek. aardappelen <i>Tip</i> : fruitnagerecht Enkel 's middags
DI 8/12	Granenpap, Tofu en groenten Hoofdbestanddelen: gerst-rogge-tarwe-mais-haver-rozijnen-tofu-groenten	Kip met dragonsaus Fijne erwtes Gek. aardappelen <i>Tip</i> : melknagerecht Enkel 's avonds
WO 9/12	Hutsepot uit de Balkan Hoofdbestanddelen: rapen-selder-prei-wortelen-rijst	Chinarijst <i>Tip</i> : melknagerecht Enkel 's avonds
DO 10/12	Portugese rijst Hoofdbestanddelen: ajuintomaat-pepers-vis-kaas-olijven-rauwkost	Kalfsbrood Groene kool Gek. aardappelen <i>Tip</i> : melknagerecht Enkel 's avonds
VR 11/12	Soyabonen met groenten en gierst Hoofdbestanddelen: kaas-soyabonen-gierst-groenten-tarwevlokken	Wienerschnitzel Rauwkost Gek. aardappelen <i>Tip</i> : melknagerecht Enkel 's middags

Het Koerdische vraagstuk

Een kleine kennismaking

Het feit dat de KUL onder haar studenten een populatie Koerden telt, is voor ons een reden om een tipje van de sluier, die over het Koerdische volk hangt, op te lichten. Begin nu niet in je atlas te bladeren, Koerdistan is geen staat en daar wringt het schoentje nou net. Als je het bijgevoegd kaartje bekijkt, kan je het probleem al dadelijk begrijpen: een natie is door grenzen uiteengerukt, er wonen Koerden in Iran, Irak, Syrië, Turkije en de Sovjetunie. Wat zulke kunstmatige grenzen voor een volk betekenen en welke reactie ze van dat volk uitlokken, willen we illustreren met twee beter bekende (ja zelfs populaire) voorbeelden: Baskenland wordt netjes verdeeld door de Frans-Spaanse grens en Ierland is deels Ierse republiek, deels Britse kolonie. Wie is dan nog verwonderd dat Koerden ageren door een gemotiveerde bevrijdingsstrijd? En dat ze als natie die autonomie niet krijgen van de onderdrukkende staten, kan je ook altijd op dezelfde manier uitleggen: grondstoffen, arbeidskrachten, industrie en kapitaal geeft niemand graag af (en dan is bv. godsdienstoorlog een leuk alibi voor de onderdrukker).

Sivasor,...) op het faillissement te staan. In Turkije mag men niet zeggen dat men Koerd is, moet men zeggen dat men Turk is, anders krijgt men minstens 3 jaar gevangenis. Volgens de officiële autoriteiten zijn de Koerden de 'Bergturken' en het woord Koerd is dan ook totaal verboden. Koerdisch schrijven of praten is al 72 jaar verboden. Activiteiten op het gebied van kultuurontwikkeling worden zwaar gestraft. (Zo heeft de auteur M. Emin Bozarslan 4 maanden gekregen voor het schrijven en drukken van het Koerdische alfabet. Hij is de laatste 12 jaar regelmatig in en uit de gevangenis geweest.) Kortom, de Turkse regering zet altijd maar meer stappen naar de uitmoording van de meer dan 10 miljoen Koerden in Turkije.

Derwès Ferho

Het leven is er weer zuur

Tot zover de krachtlijnen van het bestaan van een Koerdische strijd. Hieronder vindt je nog een situatie-schets uit 'Koerdistan van Turkije'. De onderdrukking van het Koerdische volk en de militaire dictatuur in Turkije zijn daar twee handen op een buik. Tot slot krijg je een interview met twee Koerdische politieke vluchtelingen en studenten, dat handelt over hun positie in Vlaanderen en in Koerdistan.

Het is nu meer dan een jaar geleden dat het Turkse leger de macht heeft gegrepen in Turkije. De zwarte periode begon op 12 september 1980: een nieuw en nog bloedдорstiger bewind dan de opvolgers van Kemal, die al 72 jaar aan de macht waren, onderdrukt het volk.

Zo werden in de jaren 1913-1914 1500000 Armeniërs en honderdduizenden Koerden vermoord en ongeveer 500000 Armeniërs en evenveel Koerden verplaatst. Deze verplaatsing, een soort binnenlandse verhuizing, was verplicht en in de grondwet geregistreerd. Er mocht maar één natie en één staat bestaan: de Turken en Turkije. Alles wat anders was moest opgeruimd worden. De Turken hebben het geprobeerd, maar het is niet gelukt. Men kan echter niet zwijgen over wat M. Kemal Atatürk en zijn opvolgers gedaan hebben. Als we nog meer naar de geschiedenis van Turkije en de opstanden van de Koerden bekijken, wordt het duidelijk waarom.

1925: opstand van de Koerden onder de leiding van Cheikh Said en Khalid Bey (die later door de Turkse autoriteiten ter dood gebracht zijn). De Koerden vochten voor hun identiteit en eisten culturele rechten, vrijheid en autonomie. Honderdduizenden Koerden, waaronder kinderen, vrouwen en oude mensen, werden echter slachtoffers van deze strijd.

1927: opstand van Agri-Dagi, waarbij de Koerdische vlag geplant werd op de top van de berg Agri. Deze opstand heeft een jaar geduurd. Na de vlucht van revolutieleider Ihsan Nouri Pasa naar Iran, werd Koerdistan het toneel van een bloedbad.

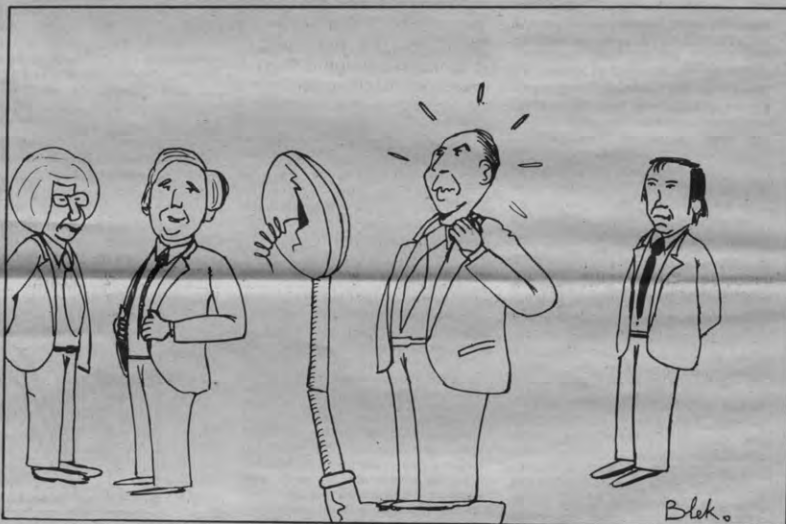
1937: de bekende opstand van Dersim. De Koerden hadden genoeg van de eeuwenlange onderdrukking van de Turken. Zowel het regime van M. Kemal Atatürk als dat van de sultans en de 'jonge Turken'. De held van Dersim, Seyid Riza, leverde een effectieve strijd tegen de Turkse regering, zodat die eerst niet wist wat

te doen. De oplossing was des te drastischer: alle dorpen en steden, waar de rest van het Koerdische volk, die niet rechtstreeks in de revolutie ingeschakeld was, was blijven wonen werden platgebrand, de streek werd onbewoonbaar gemaakt, Koerden en Armeniërs werden het slachtoffer van de dolken van het Turkse Kemalistisch leger.

Na deze opstand kwamen er geen massale opstanden meer in Turks Koerdistan. Echter, de 'vrijheidsstrijd' is nooit stil geworden. Integendeel er werd meer voorbereid en doelgericht geageerd. En ondertussen bleven de massale arrestaties, moorden verplichte verhuizingen,... doorgaan. 1960-61, militaire staatsgreep van 27 mei, met de bedoeling de democratische vrijheden af te schaffen. 1963-64, militaire opstand tegen de toestand in Turkije, maar verzet van de arbeiders. 1971-73, militaire interventie van 12 maart, honderdduizenden politieke gevangenen, moorden op progressieve intellectuelen en terechtstellingen en vervolgingen van revolutionaire volksoverstanders, zoals Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, en Mahir Çayan. Zo zag Turkije er dus uit.

Op 12 september 1980 kwam de laatste militaire staatsgreep. De generaals namen de macht om 'de slechte toestand in Turkije te bedwingen', 'de zieke democratie te genezen' en 'het separatisme te stoppen'. De waarheid is echter anders, men wil de groeiende vrijheidsbeweging van het Koerdische volk en de klassenstrijd van de Turkse arbeiders het zwijgen opleggen en een trouw land aan het Amerikaanse imperialisme (dat Iran verloren heeft) schenken. Tussen 1975 en 1980 zijn er 5355 politieke moorden gepleegd. Progressieve krachten binnen de Turkse arbeidersbeweging en vrijheidsstrijders van de Koerdische volksbeweging werden zonder processen uit de weg geruimd. Het lijstje, na een jaar militaire dictatuur, ziet er nu zo uit: 132115 politieke arrestaties, 16 terechtstellingen, 2449 doodstraffen waarvan 151 bevestigd, 115000 politieke activisten gezocht en 29 moorden tijdens folteringen in Turkse gevangenis.

De folkloristische Koerdische kleren, de Sjal-Sjapik, mogen nu ook niet meer gedragen worden. Omwille van de zware straffen voor Koerden, die ze toch aantrekken, komen de streken en dorpen, waar ze gemaakt worden (Hesna, Herbil, Berbil, Sirnak, Cinet, Dader, Cirkundan,

«Stilzwijgen is onmogelijk voor ons»

Veto: Waarom hebben jullie eigenlijk Vlaanderen uitgekozen om het statuut van politieke vluchteling aan te vragen en om te studeren?

Koerden: Wij denken dat we vanuit Vlaanderen ons probleem beter kunnen laten kennen. Vlaanderen verstaat meer dan anderen nationale problemen. Wij blijven nu in Vlaanderen omdat de 20 Koerden, die hier wonen allemaal Nederlands geleerd hebben. Er zitten ook Koerden in Brussel, dat belangrijk voor ons is als internationaal politiek centrum en forum.

Veto: Van wat leven jullie hier, wat is jullie inkom?

Koerden: Sommige studenten hebben een beurs van ABOS of Nederlandse Kultuur, de anderen moeten het stellen met het OCMW. Het al of niet een beurs krijgen hangt af van het feit of je al het statuut van politieke vluchteling gekregen hebt. Twee derden van ons hebben dat statuut al, de rest wacht. Die ganse procedure gaat niet makkelijk, want je moet bijvoorbeeld kunnen bewijzen dat je in Koerdistan aan politiek hebt gedaan en dat je daarom gevlucht bent. En die papieren moeten van bij ons komen.

Veto: Hebben jullie nog contact met familie?

Koerden: Jazeker, vooral schriftelijk. Het gaat echter moeilijk. We moeten 'brave brieven' schrijven, over de gezondheid en het weer, je weet wel, want alle brieven worden geopend en gekontroleerd. Zo ook worden onze telefoons afgeluisterd. En alles moet verplicht in het Turks gebeuren, anders komen de brieven niet toe of wordt de telefoonverbinding gebroken.

Veto: Ondervindt jullie familie of vriendenkring moeilijkheden, omdat jullie hier als vluchteling zitten?

Koerden: Als Koerden hebben ze hoedanook moeilijkheden. Maar dit recent feit zal op je vraag antwoorden. Een van ons moest onlangs een verklaring afleggen voor het Belgisch gerecht, rond een gevecht van 4 jaar geleden in Turkije met fascistten, waarin hij betrokken was. Kort daarop kwam een boze brief van een vriend uit Koerdistan, die moeilijkheden had door die verklaring. Trek je besluiten nu maar zelf.

Veto: Hoe gebeuren de politieke contacten?

Koerden: Daar kunnen we niet veel over zeggen. We hebben geheime

rechtstreekse contacten en we krijgen ook informatie van de Koerden in Syrië, Libanon, Frankrijk, Duitsland, Zweden en Nederland. Alles wordt kan verwerkt door de 'Koerdische Arbeiders- en Studentengemeenschap in België', een links cultureel samenwerkingsverband, dat komt uit de DDK (Demokratische Revolutionaire Culturele Jeugdorganisatie) en de KUK (Onafhankelijkheidsbeweging van Koerdistan) uit Koerdistan.

Veto: Tot slot, welke zijn jullie politieke mogelijkheden hier in Vlaanderen?

Koerden: Wegens het statuut mogen we eigenlijk niet aan politiek doen. Stilzwijgen is echter onmogelijk voor ons, want om die reden zijn we ook vluchteling. De strijd moet voortgaan. Echter, tot nu toe hebben we geen moeilijkheden gehad. We hebben natuurlijk ook geen faciliteiten. Voor ons is het erg dat de Turken, die een eigen staat hebben, alle mogelijkheden krijgen in Europa (zoals radio en TV), maar de Koerden niet. Zolang we niet officieel erkend worden kunnen we dus alle hulp van Vlaanderen best gebruiken.

Filiep Cantijn

Andreas Burnier : Verknechting en verlossing van de vrouw

Grandma of the feminist revolutions

Hanneke van Buuren haalde ooit met schamperheid een uitspraak aan waarin Andreas Burnier zichzelf een «grandma of the feminist revolution» noemde. Nochtans lijkt die titel niet zo overdreven als men bedenkt dat de zg. tweede golf van feminisme hier pas sedert ca. 1967-1968 op gang kwam, terwijl Burnier reeds in 1965 haar debuutroman 'Een tevreden lach' publiceerde (waarvoor zij de Van der Hoogtprijs ontving) die toch al duidelijk blijk gaf van een sterk feministisch bewustzijn. In alle romans en verhalen van Burnier duiken feministische thema's op, ofwel impliciet verwerkt in de plot, ofwel expliciet in essay-achtige, pamflettaire stukken tekst, die de auteur tussen haar fictie mengt en ontleend zijn aan de grievelijsten van Womens Lib, Scum, Dolle Mina, MVM en andere vrouwenbewegingen. Doorheen de jaren heeft Burnier zich in verscheidene artikels als voorstandster van het 'radikaal feminisme' opgeworpen, een strekking die volgens haar in essentie een bestrijding van de masculinistische cultuur in al zijn aspecten is.

Ironisch genoeg wordt zij zelf door sommige vrouwen een min of meer masculinistische aanpak verweten. In bepaalde feministische kringen had ze het verkoren sedert de publicatie van 'Poezie, jongens en het gezelschap van geleerde vrouwen', waarin ze enige (opbouwende bedoelde) kritiek uitte op de feministische beweging, wat ze later nog nadrukkelijker deed in haar essaybundel 'De zwembadmentalist'. Hanneke van Buuren, die aanvankelijk erg hoog oplep met Burnier, verweet haar naar aanleiding van dat boek een mannelijk-rationele en positivistische geaardheid. Ook Ethel Portnoy had eerder al in 'Opzij' haar demagogie, haar 'robottaal' en haar te radicale bewoordingen op de korrel genomen. In zover het klopt dat Andreas Burnier zelf een naar masculinisme zwemende stijl zou aanwenden, moet dat denk ik op de eerste plaats toch als een bewuste 'strategie' gezien worden. Bij het lezen van Burnier moet men steeds twee stijlprocedures voor ogen houden die deel uitmaken van de 'strategie': overstatement en ironie. Herhaaldelijk beveelt Burnier het wapen van de ridiculisering aan haar medevrouwen aan om daarmee de «hele spiegelzaal van het masculinistische narcisisme» kapot te lachen.

Masculinistische verknechting

In haar eerste werken gaat Andreas Burnier uitvoerig in op de verknechting van de vrouw door het masculinisme en de daarmee gepaard gaande (rol)beperkingen. Volgens Simone Baling in 'Een tevreden lach' betekent het leven naarmate het verder schrijdt, vooral voor de vrouw, een steeds verder gaande beknotting en afsnoering. Zij tracht aan de beperkingen verbonden aan de vrouwenrol te ontsnappen door pogingen tot grensoverschrijding : zij beweegt zich in typische mannenmilieus, oefent typische mannenberoepen uit, neemt typische mannengedragingen over. Geleidelijk aan komt ze echter tot het inzicht dat zij zich, door haar sekse met al zijn nadelen, maar toch ook kleine privileges en passieve rechten, af te wijzen, uiteraard zonder er de voorrechten en mogelijkheden van het manzijn meen te winnen, meer beperkt dan de 'gewone' vrouw. Toch blijft Simone

Baling heel haar leven tegen de insnoeringen van het vrouw-zijn vechten en met haar vele anderen in Burniers werk. Vermits elk levensjaar een verdere beperking impliceert, zou men in feite moeten proberen het leven tot een stilstand te brengen, of beter nog - terug te keren in de tijd. In 'Het jongensuur' wordt dat zelfs structureel uitgewerkt : de hoofdpersoon keert anti-chronologisch terug naar haar geboorte toe, vermits ze elk volgend hoofdstuk een jaartje jonger wordt. Wanneer we het boek van achter naar voor lezen wordt het duidelijk dat Simone's leven enger en enger wordt en ddat ze meer en meer haar identiteit verliest. De beperkingen van een meisjesleven komen ongenadig doorsijpelen en de reactie van Simone ligt voor de hand : als resultaat van een simpel optelsommetje van voor- en nadelen besluit ze jongen te worden. Nog in het begin van het tweede hoofdstuk ontdekt ze bovendien hoe dat mogelijk is : gewoon niet menstrueren, zoals mevrouw IGrünberg bij wie ze logeert wel doet. Naast ontsnapping aan het beperkende vrouw-zijn via een biologische metamorfose verwacht zij ook een verlossing vanwege de bevrijders (het boek speelt zich af tegen de achtergrond van WO II). Alhoewel zij als joodse de oorlog als heel dreigend aanvoelt lijdt zij desondanks meer onder de oorlog tegen de vrouw. Van de bevrijders verwacht ze een verlossing van de vrouw en daarmee van heel de mensheid. Wanneer beide ontsnapingsdromen op korte tijd doorprik worden (door haar eerste menstruatie en de onmiddellijke berechting van vrouwen die «met de vijand geheuld hebben» en altijd bezet gebied zullen blijven) zoekt Simone tenslotte vruchteloos haar toevlucht tot de magie. Op het einde van haar veertiende jaar (wegens de anti-chronologische opbouw van het boek, het eerste hoofdstuk), wanneer het inperkingsproces zo goed als afwerkt is, kan Simone terugblikken en een soort balans opmaken waarbij ze in een drietal bladzijden lange explicatie opsomt wat het vrouw-zijn zo beperkt : vrouwen worden opgevoed om het huishouden te doen, ze worden geleerd hun beroep op te geven als ze kinderen krijgen, ze zijn gebruiksvoorwerp voor mannen, ze moeten zich opdrirken als pauwen, en zo rolt de hele reeks beperkingen aan haar oog voorbij. Al de beperkingen waaronder Simone lijdt

komen meer of minder uitvoerig terug in andere boeken van Burnier. Het lijkt mij overbodig daar dieper op in te gaan aangezien de verschillende aspecten van de beperkende vrouwenrol de lezer waarschijnlijk genoegzaam bekend zijn. Minder consensus bestaat er echter omtrent een mogelijke strategie tot vrouwenbevrijding.

Verlossing

Eventuele oplossingen voor de vrouwenkwestie komen slechts in twee romans van Andreas Burnier aan bod. In 'De huilende libertijn' beschrijft ze een poging om een politieke en quasi-militaire 'verlossing' tot stand te brengen. In 'De reis naar Kithira' geeft ze gestalte aan een profetische visie op een nakende vrouwwaardige cultuur. 'De huilende libertijn' beschrijft de progressieve, emancipatorische evolutie van Jean Brookman, die op een bepaald ogenblik de hele vrouwelijke sekse in haar ontwikkeling probeert mee te trekken. Het eerste deel brengt een uitvoerig beeld van de relatieproblemen van de student Jean% Deze eerste fase kunnen we het 'voor-bewustzijn' noemen, er gebeurt nog niets, er is alleen een vaag gevoel van onbehagen en onvrede. Op het einde van Deel I trekt Jean Brookman zich terug in het Spaanse klooster Las Huelgas waar in de bloei van de Middeleeuwen een abdis de kromstaf zwaaid over godgewijde vrouwen en mannen. Dit is al een 'foreschadoving van de revolutie die in deel III zal beschreven worden, want die revolutie had tot doel : infiltratie en machtsvername, het beheer van de aarde exclusief aan ons'. Géén gedeeld bestuur dus : de vrouw zal nu op haar beurt de kromstaf zwaaien over de man. Het tweede deel dan, waarin Jean zich in Spanje aansluit bij een verzetsbeweging, toont de concrete bewustwording en is reeds een directe voorbereidingsfase op het derde deel, waarin wordt overgegaan tot daadwerkelijke actie door de stichting van een Academie.

Deze Academie, die in deel III beschreven wordt, blijkt weer volgens een nogal simplistisch omkeringsmechanisme opgebouwd te zijn, waardoor de maatschappij een precies omgekeerde blauwdruk wordt van de huidige. De vrouwen die de Academie bezoeken worden opgevoed tot de gebruiken van mannen als consumptiegoederen of huisbedienden. Jean Brookman is vast van plan de man, die zelf de vrouw tot zijn 'slavin en voetveeg' maakte, in het patroon te duwen waarin hij de vrouw gedrongen heeft : «de mannen, die wij zullen leiden naar de huiselijke haard, het verzorgen van onze stoffelijke noden, en die wij zullen opvoeden tot zwijgzaamheid, kuisheid en dienstbaarheid». Het zou een vergissing zijn te denken dat Andreas Burnier een dergelijke 'omkering' voorstelt als oplossing voor het vrouwenprobleem. Dat zou het misschien wel zijn ware het niet dat er meteen een identiek 'mannenprobleem' geschapen wordt. Andreas Burnier gebruikt dit omkeringsmechanisme m.i. enkel om het schrijvende en groteske van de situatie van de vrouw voor een minder invoelende (mannelijke) lezer zichtbaar te maken. Het vierde deel van het boek tenslotte consentreert zich weer op de hoofdfiguur, die zich nu van alle aktie distantiëert en zich terugtrekt om te mediteren. Zij evolueert dus van een poging tot uiterlijke maatschappelijke emancipatie tot een innerlijke filosofische bevrijding. Dat de aktie in het derde deel zich tot een uiterlijke bevrijding beperkte (een soort belangenbehartigingsfeminisme dus) is misschien de reden waarom die revolutie mislukken moest. Alleen Jean Brookman komt in het vierde deel tot een innerlijke emancipatie, zij is daarom de ware 'libertijn' (in de Romeinse oudheid een vrijgekomen slaaf, in deze kontekst een geëmanciperde vrouw), zij het een eenzame en huilende libertijn, want haar medevrouwen volgen haar niet in haar ontwikkeling.

Kultuurtransformatie

Volgens Andreas Burnier is de vrouwen verknechting onlosmakelijk verbonden met de heersende masculinistische cultuur. In haar laatste roman waagt ze zich aan een soort voorspelling : ze stelt dat de vrouwenproblematiek zich vanzelf zal oplossen via een grootscheepse cultuurverandering. Ze beweert dat het 'boze tijdperk' van het masculinisme ten dode is opgeschreven; via de integratie van nieuwe geestesstromingen moet de uiteindelijk 'keer der tijden' - die tot een menswaardige, en op de eerste plaats vrouwwaardige, cultuur moet leiden - tot stand komen. De vertelster probeert dat in drie verschillende 'boeken' te beschrijven, die omkadert worden door een aan 'Audrey' gerichte explicatie, de raamvertelling. Die drie pogingen mislukken telkenmale, wat niet zozeer te wijten is aan eventuele twijfels omtrent de uiteindelijke verlossing, dan wel aan inherente eigenschappen waarmee de auteur haar vertelster behept heeft. Daarom blijft het eerste boek beperkt tot een rudimentaire schets van de overgang van de pre-masculinistische naar de masculinistische cultuurfase. Het derde boek, dat de eigenlijke reis naar Kithira zou moeten beschrijven, laat ons zien hoe het hoofdpersoon Frank Beerenburg, tot inzicht komt in wat er schort aan onze cultuur en aan hemzelf. Hij en Audrey en nog een zekere Natanya Wildbol besluiten het masculinisme te ontvluchten naar Kithira, maar het boek breekt af voor de reis begint. 'Coral' echter het tweede boek is belangrijk : in letterlijke zin beschrijft het de reis van Trophonius, die de metamorfose van de staat moet totstandbrengen; in figuurlijke zin beeldt het de afrekening met het masculinisme en de overgang naar de nieuwe cultuurfase uit. De

(vervolg op p. 8)

Wim Mertens: «Beïnvloeden maar geen boodschap geven» (Een blik op repetitieve muziek en new music)

'Repetitieve muziek', of 'Minimal Music' is zonder twiifel de meest populaire van de 'niet populaire' muziekgenres. Ieder heeft er wel eens iets van gehoord of toch minstens van zijn derivaten a la Klaus Schulze en dergelijke. En dat is logisch: repetitieve muziek is immers 'muziek die wil gehoord worden', aldus onze zagsman Wim Mertens.

Het werk van de repetitieven is de tegenpool bij uitstek van de seriële muziek, een genre waarbij elke toon strikt systematisch bepaald is volgens bepaalde reeksen (series) in toonhoogte, intensiteit en duur. Gedaan met het intellectuale, zegden de repetitieven, en ze concipieerden een muziek met als basis een minimum aan materiaal, wat leidde tot herhaling, repetitie. In Amerika zijn de belangrijkste vertegenwoordigers van deze stkking: La Monte Young, T. Riley, Ph. Glass en St. Reich. In Europa heb je een stroming die daarbij aansluit, met onder andere M. Nyman, G. Briars, Brian Eno, ook K. Goeyvaerts, L. Andriessen, R. Pinhas

Wim Mertens kent er wat van: Als afgestudeerd musikoloog aan de RUG, auteur van 'Amerikaanse repetitieve muziek' en stichter van de groep 'Soft Verdict' komt hij binnen kort naar Leuven. Even aan de boom schudden.

Casch betalen

Veto: *Repetitieve muziek, een ernstige en tocht gemakkelijke beluisterbare muziek; Hoe is dat gegroeid?*

Mertens: In de jaren '60 hebben een aantal componisten zich als groep gemanifesteerd. Dat waren de vier Amerikanen: La Monte Young, Terry Riley, Steve Reich, en Philip Glass. Die mensen zijn andere bronnen gaan aanboren dan in de Westerse, vooral Europees geïnspireerde Avant-Garde aan bod kwamen. Daarmee bedoel ik bepaalde vormen van volksmuziek, Afrikaanse muziek, ook vormen van inspiratie uit populaire muziek en jazzmuziek. Ondertussen is dan een hele groep componisten ontstaan die daar op de een of andere manier iets mee te maken hadden.

De redenen waarom deze mensen zich dan toch tamelijk extreem gemanifesteerd hebben, is dat voor de luisteraar in de jaren '50 en '60 het klankbeeld, auditief, veel te ingewikkeld was geworden. En volgens hen ook niet meer interessant. De repetitieve muziek is een zeer zware kritiek daarop, is dus muziek die qua beluistering gemakkelijk lijkt. Voor het eerst sinds, zeg maar vijftien-twintig jaar, komen melodische entiteiten voor, die uiteraard een impact hebben op het publiek. In bepaalde gevallen is er terug sprake van harmonie. Met dus terug een sfeer van 'pretty music', aangenamer, meer beluisterbare muziek.

Veto: *In de repetitieve muziek wordt zo weinig mogelijk materiaal gebruikt; is dat enkel een reactie tegen het teveel aan informatie in de jaren '60?*

Mertens: Hierop zou ik liefst persoonlijk willen antwoorden. Voor mij heeft het te maken met het teveel aan informatie, en met het teveel aan muzikale dingen die op een afgebouwd worden. Ook het afzetten tegen wat men een 'muzikaal verhaal' noemt. Nu kennen we een soort geestesgesteldheid, waarin men geen verhaal meer wil vertellen. Een soort apathie. Anderzijds is er een sterke drang van 'ik wil gehoord worden'. Ik wil beïnvloeden maar geen boodschap geven. Ik wil met mijn POWER gehoord worden. Wij zijn immers een generatie componisten die onszelf zeker niet postuum willen gehonoreerd zien. Wij willen cash betaald worden.

Veto: *Tegen de muziek van de jaren '50 is er nog een andere reactie ontstaan, nl. de improvisatie; dat*

Mertens: Ik denk dat de vlucht uit de westerse traditie van de seriële muziek, de muziek van de jaren '50, ten opzichte van de romantiek even sterk is geweest als nu de ontsnappingspoging ten opzichte van de seriële muziek. Die breuken zijn eigenlijk vergelijkbaar.

Veto: *Met dan wel het verschil dat het concept van de seriële muziek westers was, terwijl nu andere invloeden worden geïmporteerd.*

Mertens: Wel, dat heeft gewoon te maken met de grootschaligheid waarin we nu leven. De contactmogelijkheden tussen de verschillende muzikale continenten zijn de laatste decennia veel meer evident geworden. Het is toch niet zo normaal dat iemand zich rond Indische of

wel aanwezig was.

Veto: *Er komt dan ook kritiek uit die hoek: repetitieve muziek is machinaal, bijna als een lopende band; elke inbreng van de komponist, de uitvoerders, elke interpretatie van de luisteraar wordt gedood - ligt dat niet in het kader van een vrij onpersoonlijk maatschappijbeeld?*

Mertens: Dat hangt samen met de apolitieke houding. Er is inderdaad in de beginfase een tendens geweest alle persoonlijke expressie te verbannen. Dat is zelfs zeer ver gegaan. Nu is er een verandering in gekomen: mensen als Riley en Nyman hebben een veel minder conceptuele opvatting over repetitie. De term repetitieve muziek is trouwens te eng: er zijn immers ook andere middelen om

staat lijnrecht tegenover de repetitieve muziek.

Mertens: Lijnrecht is misschien overdreven. Mensen als Terry Riley en La Monte Young houden een zekere ruimte voor improvisatie. Reich en Glass niet. Maar inderdaad, die reactie van de repetitieven geldt zowel tegen het seriële en elektronische tijdperk als tegen de free music beweging. Tegen beide richtingen wordt in feite gereageerd door het afwijzen van het ingewikkelde ongecontroleerde klankbeeld. Ddat gaf de behoefte om muziek uit te schrijven, om preciezer werk te leveren, om de uitvoerders duidelijke opdrachten te geven.

Toch bleek die muziek als individuele partij voor de uitvoerders enorm moeilijk zijn. Dat wordt nog altijd bewezen door het feit dat geen enkel Europees ensemble in staat blijkt te zijn om Steve Reich behoorlijk uit te voeren. Wat misschien toch wil zeggen dat die muziek een soort Amerikaanse oerafkomst heeft en dat ze daar ook beter aangevoeld wordt.

Op naar de pop. ?

Veto: *repetitieve muziek gaat zich daartegenover richten tot popmuziek; vooral de opera's van Glass leunen erg dicht bij pop aan; heeft dat een bepaalde reden. ?*

Mertens: Ik zal de laatste zijn om te beweren dat die vier Amerikanen pogingen hebben gedaan om popmuziek te benaderen. Ik denk dat het de omgekeerde weg is 'dat een aantal mensen uit een heel selekte groep popliefhebbers interesse heeft gehad voor de muziek van de Amerikanen. Dit om een aantal schijn bare overeenkomsten tussen die twee soorten muziek: eenvoudige harmonieën, terugkerende ritmische patronen, ... Die kenmerken hebben de minimal music uit dat zeer sterk, extra-gesoleerd wereldje van avant-garde muziek gerukt en mogelijkheden voor een iets groter publiek geschapen. Al moeten we dat toch niet overdrijven: Glass en Reich hebben nooit zo'n groot publiek bereikt en zullen het ook nooit hebben.

Veto: *Ik pik nog 'ns in op die popmuziek; ik denk dat we in de repetitieve muziek 'n aantal zaken parallel kunnen stellen met wat in de jaren '60 in popmuziek gebeurde, bv met de Velvet Underground, en nu bv met 'n aantal mensen als Klaus Schulze; zit daar niet hetzelfde idee achter?*

Mertens: Ik denk dat niet. Popmuziek is in wezen packaging muziek, terwijl repetitieve muziek zich heeft bezig gehouden met 'ontwerpen van 'n nieuwe syntax, 'n nieuwe taal. En daar hebben ze zeer lang over gedaan. Popmuziek houdt zich gewoon bezich met het produceren, met de packaging van muziek. Net zoals Mike Oldfield, die stukken uit Dance van Glass gearrangeerd heeft. Daar gebeurt niets nieuws, er is geen ontwikkeling van een nieuwe taal. Ook al is de taal van minimal music niet opvallend door al te ingewikkelde procédés; het is bijna een anti-intellectueel iest, heel die muziek.

Vlucht uit het westen ?

Veto: *Als je repetitieve muziek bekijkt, zie je op 't eerste gezicht niet veel gelijkenspunten met de westerse traditie: Eerder met Afrikaanse ritmiek; kan je zo repetitieve muziek niet beschouwen als een vlucht uit de westerse traditie ?*

Afrikaanse muziek gaat bedenken, maar dat dan op een bepaalde manier verwerkt, die toch specifiek Europees is. Die vier Amerikanen zijn ook vertrokken van een grondige studie van wat vooraf is gegaan en de wil van de mens om daar iets tegenover te zetten. Ze wisten wel, degelijk waarover hun leraars het hadden, en terzelfdertijd beslisten zij dat zij iets anders gingen doen dat totaal andere motivaties had. Maar de reflectie die daaraan vooraf is gegaan, en in de tweede fase de opbouw van een eigen syntax, een eigen muziektaal, is dus duidelijk een westerse manier van werken.

Afwezigheid van lijden

Veto: *Als we naar de beginjaren van de repetitieve muziek kijken, dan merk je dat die mensen een zekere vorm van politiek engagement hadden: Maar nu zit er veel ideologische achtergrond wêr in die oosterse filosofie.*

Mertens: Ik zou het minder behoefte aan oosterse filosofie dan wel behoefte aan *genotesthetiek* noemen. Persoonlijk heb ik nooit iets te maken gehad met oosterse religies of mystiek en heb ik me daar ook nooit aange trokken toe gevoeld. Toevallig is het wel het geval voor twee van die Amerikanen. Het is waar dat de linkse muziekkracht, -esthetiek en -ideologie, door het feit dat die Amerikaanse jongens nogal zacht overkomen, alsmair die link gemaakt hebben naar de oosterse religie. Wat op dit moment achterhaald is, denk ik. De muziek zoals die nu gemaakt wordt roept helemaal geen kollaties op met de oosterse religie. Er is wel duidelijk een a-politieke stellingname aanwezig. Men heeft weinig behoefte om politieke stellingen te bediscussieren of door te geven. Wat in de geïmproviseerde muziek en zo nog

New Music contra Intellectuale

Veto: *In Europa wordt nu ook veel muziek gemaakt die iets met de Amerikaanse repetitieven te maken heeft.*

Mertens: In dat verband probeer ik een nieuwe term te lanceren: New Music. Pretty Music kan je 't ook noemen. Dat staat voor 'n stroming die spontaan of niet spontaan heel wat elementen van die Amerikanen overneemt. Het is opnieuw muziek die verkoopbaar wordt en steeds meer publiek bereikt. Wij werken met studio's, studiomuzikanten, elektrische instrumenten. Wij genereren ons niet om een goede melody-line te schrijven. Wij stellen ons veel relativer, veel minder academisch op dan die Amerikanen en alles wat er voor kwam. Wij mikken ook terug op de media. Onze muziek is er immers om beluisterd te worden.

Veto: *Jouw groep, Soft Verdict, bestaat ook nog niet zo lang, dacht ik.*

Mertens: Ik ben nog volop aan 't schrijven aan het repertoire. Ik kan wel zeggen dat voor onze muziek de klankkleur héél belangrijk is. Ook de harmonie. Onze muziek is zeer anti-intellectueel. Vandaar dan ook dat ik niet veel meer bezig ben met het werken als muziekideoloog of journalist. Het visuele speelt in feite geen rol, op één project na: onze 'For Amusement Only', dat is met flipperkasten. En het vokale: ik gebruik wel vokale effecten, maar ik verzet me tegen vokalen als medium. Dan kom je aan teksten toe, en ofwel zijn die onbelangrijk, ofwel kom je aan het verhalende toe. En daar ben ik tegen.

Veto: *Je rikt je dus tot een ruim publiek; ik dank hierbij aan je gebruik van het medium plaat.*

Mertens: Ik heb de indruk dat wij beter op plaat klinken dan op het podium, ja. Maar ik schrijf in feite voor geen enkel publiek. Toch merk ik wel dat ik méér volk bereik dan 'n Stockhausen of zoiets.

Veto: *Loop je zo niet 't gevaar weggeprovoerd te worden tot muzikaal behangpapier?*

Mertens: Neen, helemaal niet. Ik daag het selectiemechanisme uit. Daarom wordt ik veel liever gedraaid op BRT II dan op BRT III: BRT I zendt enkel dat uit wat de mensen leuk vinden! En dat komt voort uit mijn anti-intellectuale houding: ik wil niet, dat je om mijn muziek te begrijpen, eerst twee boeken moet gelezen hebben...

MHK (Muziekhistorische Kring) organiseert: dinsdag 8 december 20.00u in fakulteitsgebouw Let. & Wijsb. Blijde Inkomststraat 22 op 8ste verdieping
Lezing Wim Mertens over *Repetitieve Muziek - New Music*
Aansluitend: konsert met werk van W. Mertens
W. Mertens: elektrische piano
Geoffrey Maingart: viool
inkom: (leden MHK) 40 / 50

Wim Mertens beschouwt de muziek van de vier Amerikanen La Monte Young, Terry Riley, Steve Reich en Philip Glass beter bekend als minimal music of als repetitieve muziek als de belangrijkste bijdrage voor de muziekrevolutie tijdens de jaren zeventig. Zij waren het die een duidelijk antwoord gaven op de academische kompleksiteit van de post-seriële periode en zij waren het die invloeden van niet-Westerse muziekculturen (India, Afrika) in hun eigen oeuvre verwerkten. Terzelfdertijd doorbraken zij - ongewild? - de barrières van het klassieke avant-garde publiek en kreeerden ze hun eigen publiek dat affiniteit blijkt te hebben met experimentele pop-, jazz-, en improviserende muziek middens.

Na het hoogtepunt van deze vier componisten op het einde van de jaren zeventig kondigt zich nu de *New Music* aan, vertegenwoordigd door figuren als Peter Gordon, Michael Nyman, Laurie Anderson, Glenn Branca, Rhys Chatman, e.a. Een realitering van de zogeheten *system-music*, het invoeren van tonaliteit, emotionaliteit, het mixed-media karakter van hun werk en contacten met de progressieve popscene kenmerken het werk van deze *New Music* generatie.

Voor wie deze ramp wil afwenden.

Oma weet meer

Twaalf minuten over één. De mufte kamer werkt niet bepaald verfrissend. Er moet echter gewerkt worden. Nog niet goed wakker: etentje uit, kotfuij... Hoe zou je zelf zijn! Amusement dat wel. Het werk wacht. De crisis is niet te vermijden. Masoko tanga op de achtergrond. Het nu of nooit te nemen of te laten program voor werkzekerheid met een nieuw, sterk beleid: ik denk dat sinterklaas op komst is. De zon begint te schijnen, zelfs. En dan maar wachten op de crisis. Het zijn vooral de ogen die tegelijk de aanwezigheid van het voorwerp en zijn betekenis omvatten. Het is typisch voor deze normen en dus ook voor de esthetische norm, dat men er zich aan kan onttrekken, wat bij een natuurwet onmogelijk is. Bij het begin van dit overzicht konfronteerde ik de lezer met het monster van Frankenstein, dat eenzaam en verstoten lag, 'wakker in de nacht, nat in de dag': het beeld van mens die gedoemd is tot de werkelijkheid. Maar ik heb dadelijk de hoorn neergelegd, alsof ik op de duivel zijn staart had getrapt. En zonder verder op de opgeroepen roodgenagelde hand te wachten, klapte ik de deur van het telefoonhok maar weer achter me dicht...

Hugo Camps (vervolg)

knoei-boel. Deze algemene teneur is genoegzaam bekend maar Camps weet daarover vanuit zijn insidiepositie in de politieke journalistiek enkele frappante voorbeelden te geven.

Het JET-plan is een rookgordijn, zegt hij. «Hoe kan een partij een kwart eeuw 's lands centrale departementen beheren en dan aan de kiezer komen zeggen: nu gaan we het helemaal anders doen?» De zogenaamde onverzoenbaarheid van de programma's van SP en PVV zijn een voorwendsel voor vetes en machtsstrijd. «Informatuur Vanderpoorten maakt rondjes rond zijn gesternte» en intussen bedreigt een devaluatie van 10% de frank.

«Waar is de sérieux heen?» roept Camps uit. Tijdens de schoolstrijd, de Kongokrisis en de winterstakingen tegen de eenheidswet, toen het land op springen stond, waren er nog altijd echte staatslui te vinden voor verzoening. Nu weigeren de partijen de onderhandelingstafel, «als kloek-hennen waken ze elk over hun achterban». «Wij burgers zijn gekneveld aan de architecten en de strategen van de machtsfaktor in de politiek.» Het immobilisme en het communautaire opbod vernielen ons krediet in het buitenland. Het communautaire ontaardt in «de gigantische leugen van enkele Leuvense profs die met hun economische studies Wallonie willen culpabiliseren als luiards». Camps trekt de parallel met een echtscheiding: van het moment dat de een niet meer voor de ander wil betalen, haalt men er beter de notaris bij. Camps heeft respect voor Hugo Schiltz, die als enige de Vlaamse beweging getild heeft boven de romantiek en de politiek.

Ook bij de CVP is de politieke zeden zoek. Nota bene Tindemans zelf, die

zo hoog oploopt met het politiek fatsoen, loopt op 12 oktober 1978 naar de koning. Camps geeft de «fliefluit» in het parlement. François Perin» gelijk als hij zegt: eens zal blijken dat de grootste separatist Tindemans is. «Maar dat mag men mniit zeggen in Vlaanderen, hier is Cools de grote boeman». Op Europees niveau heeft men Tindemans vlugger ontmaskerd dan de doorsnee burger hier: op de top van Venetië stelden Giscard en Schmidt hun veto tegen het voorzitterschap van Tindemans voor de Europese raad, omdat ze twijfelden aan zijn leiderskwaliteiten en zijn management. De man van één miljoen voorkeursstemmen op 11 juni '79 is eigenlijk het slachtoffer van een plebiscliet dat hij niet aankon. Een ander dieptepunt van plitieke moraliteit vindt Camps de speculatie bij de val van Martens IV. Ook vandaag verbiedt de CVP aan Martens van formateur te zijn.

Ons land moet lenen in het buitenland om de interest van vroegere leningen af te betalen. «Tegenover deze Zairese toestand (hilariteit in de zaal, iemand mompelt: IMF) blijft er weinig over in de partijpolitiek. De SP kan geen beheerders van de crisis leveren, zelfs al zegt Claes dat werktijdverkorting absurd is. De CVP houdt stand en bijeen die in kristijd toch moeten botsen. De PVV noemt zich Thatcheriaans maar eenmaal in de regering zullen zij ook toegeven». Doffe ellende alom dus.

Camps plaatte voor het corps diplomatique in spe in de zaal ook over het Belgische buitenlands beleid. Ambassades zijn volgens hem marktkraampjes geworden. Een Belf in de Braziliaanse ambassade

(vervolg op p. 8)

Is de rakettenbetoging nu door de russen gefinancierd of niet

Interview met Luk De Rooms

Luk De Rooms was 3 jaar geleden presis van godsdienstwetenschappen, men was toen actief in het comité tegen de wapenhandel. Nu werkt hij als gewetensbezwaarde bij Pax Christi. Voor de verkiezingen van 8 november was hij Agalevlijsttrekker voor de kamer in het distrikt Brussel-Halle-Vilvoorde, maar behaalde er geen zetel. Hij was ook medeorganisator van de grote betoging tegen de kernwapens van 25 oktober. Over een en ander hadden we een gesprek met hem.

Veto: welke rol speelde jij in de organisatie van de 25 oktober betoging?

LDR: Ik heb ongeveer een half jaar meegewerkt en het 25 oktober comité, dat bestond uit een 25-tal mensen van VAKA (Vlaams aktiekomité tegen atoomwapens) enhet OCV (Overlegcentrum voor de vrede), waar o.a. Pax Christi deel van uitmaakt. Gedurende die maanden werd ik gedeeltelijk vrijgesteld van mijn werk bij Pax Christi om de betoging praktisch te helpen organiseren en de band te leggen tussen het comité en Pax Christi.

Veto: Kost het veel geld om zo'n betoging te organiseren?

LDR: Normaal zijn betogingen verlieslatend, d.w.z. dat de bewegingen die meedoen aan een betoging een ekstra kas moeten aanleggen om de kosten te dekken. Daarbij moet je nog de lonen rekenen van de mensen die, zoals ik voor Pax Christi, een groot deel van hun werktijd inde organisatie gestoken hebben. Ook de kosten voor het huren van zalen voor persconferenties, het drukken van affiches en stickers... zijn niet te onderschatten. Een paar weken vóór de betoging liepen de kosten op tot zo'n 930.000 fr.

Die uitgaven hebben we nu kunnen recupereren door de steun van de plaatselijke komités en vooral door de verkoop van de steunstickers die op de betoging zelf verkocht werd en die voor ongeveer één derde van de

inkomsten zorgde. De kans is groot dat we deze keer iets aan de betoging zullen overhouden. Met dit geld kunnen we dan enkele mensen de verplaatsing naar het buitenland laten maken om een Europese koördinatie op touw te zetten. Ook zullenwe aktiemodellen uitwerken die we zullen doorspielen aan de plaatselijke komités.

Veto: Welke gevolgen heeft zo'n betoging nu volgens jou?

LDR: Op binnenlands vlak is er de CVP die het vóór de betoging nodig achtte nog een vage verklaring uit te geven waarin stond dat de mensen die zouden, betogen toch niet helemaal tot zijn. Wegens de grote ACW-deelname wordt het er voor de CVP uiteraard niet gemakkelijker op de raketten zomaar te laten plaatsen. Maar het belangrijkste is natuurlijk dat er meer dan 200.000 mensen op straat gekomen zijn om zich uit te spreken tegen de kernbepapening, en het is onze taak die mensen niet in de kou te laten staan. We moeten heel concrete aktiemodellen uitwerken opdat iedereen in zijn gemeente intensief bij de vredesbetoging kan betrokken worden.

Op buitenlands vlak hopen we dat Europa zich wat onafhankelijker zal opstellen tegenover Amerika, zonder daarom uit de NATO te stappen, en zal proberen streeks te onderhandelen met de Sovjet-Unie. Het positief in die zin is de verklaring van Roemenië geweest. Landen als België

en Nederland zouden moeten bilateraal gaan onderhandelen met landen als Roemenië.

Veto: Is de aktie tegen de Belgische wapenhandel niet een beetje op de achtergrond geraakt door de manifestatie van de vredesbetoging?

LDR: Ja inderdaad. De meeste mensen die de betoging hielpen organiseren waren vroeger actief in het comité tegen de wapenhandel. Beide zaken moesten echter gebeuren na de werkuren, en het was praktisch gezien voor veel mensen onmogelijk om ze te combineren. Onlangs hebben we daarover vergaderd in het aktiecomité en we zijn van plan om onze aktie te laten aansluiten bij die van de vredesbetoging.

We werken nu aan een naarplan voor de aktie tegen de Belgische wapenhandel en dit moet kort na de 11-11-11-aktie van 1982 uitmonden in een grote demonstratie of stunt. Hiermee zullen we inpakken op het tema van de 11-11-11-aktie die in 1982 de band zal leggen tussen ontwikkeling en bepapening.

Veto: Kun je me tot slot nog iets vertellen over de werking van Pax Christi?

LDR: Pax Christi heeft in 1975 een programma uitgewerkt waarin 4 problemen benaderd worden vanuit 4 invalshoeken. We spitsen onze aandacht vooral toe op bepapening en veiligheid, de mensenrechten, geweldarme weerbaarheid en de wereldordening, waarbij we in de richting van een wereldregering denken. Een eerste stap daartoe is het versterken van de Verenigde Naties. De 4 invalshoeken van waaruit we die problemen bekijken zijn de Oost-West tegenstelling, de Noord-Zuid tegenstelling, de eigen samenleving en de kerk en het evangelie.

Paul Arnouts

VAN VRIJDAG 4 DECEMBER
TOT DONDERDAG 10
DECEMBER

Alle dagen
Vert. 13u05
Film 14u05
Met Sean Connery

OUTLAND

Alle dagen
Vert. 16u05 en 20u05
Film 16u20 en 20u20
De genadeloze Ninja

Alle dagen
Vert. 18u10 en 22u10
Film 18u25 en 22u25
De versierder

Alle dagen
Vert. 24u10

Cecil houdt er van

Een "THRILLER" op Ruimtevaart!

Alleen tegen de misdaad...
Alleen tegen de doders... Alleen tegen allen...

OUTLAND

DE PLANET VAN DE VERDOEMDEN

SEAN CONNERY in "OUTLAND" PETER BOYLE

Donderdag 3 december

Film 20.30u Hamlet, van Kozintzev (met inleiding en nabespreking) in A.V. 00.17 (org. Germania)

Voordracht 20.00u «Een Europese hand voor Polen» door J. Lukaszewski. in de Kleine Aula (org. Europakring)

Eten 20.00u Musselsouper in R.C. bar. 100 fr. Org. VTK.

Vrijdag 4 december

Muziek 20.30u Soft verdict, new music (6 performers) in zaal Lido. 150/180. Org. J.J. Records.

TD 21.00 Benefietuif door Buurthuis De Straatmus in zaal Isol. 50/40 VVK.

T.d. Kottuif in De Roze Drempel. Maria Theresiastr. 20.

Vernissage

Vernissage 20.00u Vernissage met inleiding om 21 u door W. Toebosch in Kunstgalerie Embryo, J. Lipsiusstr. 20e.

Zaterdag 5 december

Info. 10.00 Informatievergadering over de diplomatieke loopbaan, in college De Valk, Tiensestr. 41. Org. Plaatsingshulp K.U.Leuven. Inl. 22.56.04

(vervolg van p. 7)

Hugo Camps

vertelde hem eens dat hij zijn auto en enkele geweren te gelde wist te maken voor een zacht prijsje. Maar erger dan dit anekdotisch euvel is het affaireisme in de Belgische buitenlandse politiek. Er is geen ontwikkelingshulp, er worden enkel handelsbalansen opgestapeld, er wordt politiek handel gedreven. De Nederlanders zijn daarin volgens hem veel geloofwaardiger. «Protocolaire geneeën op Buitenlandse Zaken zoals sloddervos Nothomb» staan aan het hoofd van een departement waar bij regeringsformatie niet meer om gevochten wordt, dat politieke wisseluit is. Pierre Harmel en Simonet zijn volgens Camps de laatste van naar werd geluisterd, die een stem hadden. (Camps zou

moeten beter weten over Simonet, denken we maar aan diens transacties voor tanks aan Latijnsamerikaanse dictaturen). Onze eerste ministers zijn niet meer te zien in het buitenland, ze moeten constant in de loopgraven duiken bij rellen in de Voor, sociaal gekraakel of frekwente regeringskrisissen. De partijen trekken zich het buitenland niet aan, want enkel het binnenland interesseert de kiezer. Camps staat «verbijsterd» over de tegenstand van de CVP tegen een onderzoek naar massamoorden in El Salvador, ze kan nog altijd geen standpunt innemen daarvoor «want die soep die ze onlangs geserveerd hebben noem ik geen standpunt. Weer blijft dat macht korrumpereert». «De CVP doet verbaasd over vredesbewegingen maar ze heeft de Atlantische arrogantie van die tweehonderdduizend mensen weg te wulven als de vijfde kolonne».

Het alternatief? Camps heeft «nostalgie naar de compromisspolitiek». Het algemeen belang moet weer primeren, hij roept naar staatsmannen, hij

Zondag 6 december**Sinterklaas****Maandag 7 december**

Poezie 20.15u Het ja en het nee van BB: een Brecht-avond met liederen en gedichten. in Gasthuisberg. 120 fr.. Org. Medika.

Lezing 17.00u Apopis, bedreiger van de Egyptische wereldorde, met dia's. Door prof. J.F.Borghouts (Leiden), in L en W, Bl. Inkomstr. 21, 8ste verdieping.

Film 20.30u «Der Neger Erwin» van Herbert Achternbusch. DBR, 1981, 92 min. in Aud. Vesalius. 60/50. Org. DAF.

Dinsdag 8 december

Voordracht 20.30u W. Vande Walle over Yukio Mishima, in Fakbar van Theologie, Vlamingenstr. 91. Toegang gratis.

Lezing 11.00u Aspecten van de Egyptische magie, door prof. J.F.Borghouts, in L en W, Bijlde Inkomstr. 21, 8ste verdieping.

Muziek Rockoptreden in zaal Ons Huis. Org. Medika.

Muziek 20.30u Free Podium in 't Stuc. Org. VRG.

T.D. 20.30u Barbarabal met SCOOTER en J. VERMINNEN, in Zaal Stella. Org. VTK.

wil «een nieuw harmoniemodel tussen patronale en syndicale antagonisten». Hij ontwaart met vreugde «een proces naar kwalitatieve verinnerlijking: de ecologisten, de vredesbewegingen, economische kleinschaligheid. Dat hebben de partijen niet genoeg gecapteds, ze werden afgeschaft. Enkel diegenen bleven overind die zich lieten leiden tot de grote versimpeling, tot de keuze tussen Mitterand en Thatcher. Wat een hypocrisie in de slogan: niet u maar de staat leeft boven zijn stand. Hoe kan men belastingen verlagen als 80% van de staatsuitgaven transferten zijn naar de bevolking toe, als iedere burger voor 300000 fr bij de staat in het krijt staat?

Voor de nabije toekomst, de regeringsformatie, ziet Camps het volgende: er zal een regering komen van christendemocraten en liberalen, al dan niet met een «tricoloro intermezzo». Die regering zal elke weg kunnen vallen «nl. iedere donderdag bij de wekelijkse kabinetsraad». Ze zal vijf zetels meerderheid hebben. Het MOC, de Waalse christelijke arbeidersbeweging, heeft nog zes zetels in het parlement. Als die niet meer meedoen wanneer de begroting gestemd wordt, dan heeft

Woensdag 9 december

Film 20.00u 'Viewpoint, deel zes: love story'(G.B) thema:rolpatronen en media. (met discussie) in zaal Wiels'ton, Bondgenotenlaan 60, Alleen vrouwen, 70fr org metisfilms.

concert 12.00u Andre de Grootte, piano, in fac. Lett. en Wijsb., 8ste verdieping, gratis toegang.

Info 'En de lesbiennes dan?': De lesbische werkgroep stelt zich voor, in de 'Roze Drempel' Maria Theresiastr. 20

Muziek Free podium in zaal 'Ons Huis'

Donderdag 10 december

concert L20.00u Klassiek concert in de grote Aula, org. KVHV

Doorlopend van 4 t.e.m. 31 december

Francis Mean, gousches, etsen en juwelen in kunstgalerie Embryo, J. Lipsiusstr.20e

tegelijkertijd in Embryo-studio: Tentoonstelling 'Kunst Kan Klein' met werken van een twintigtal bekende en jonge kunstenaars. (maandag gesloten; zon- en feestdagen van 11 tot 13u; andere dagen van 14 tot 18u)

toen maakte niemand zich druk over dissidenten. Hij ontmaskert Carter met zijn «odium van de mensenrechten» die zich selectief verontwaardigd over de Russische joden, onder duikt van zijn Joodsse financierslobby in de States. Over de schrijvers in de DDR bekommerde Carter zich niet. Op een vraag over de reactie van Nothomb op het vredesaanbod van Reagan, antwoordde Camps dat hij wel gelijk heeft, maar dat Reagan toch ook de kernwapens van Frankrijk en Engeland in rekening moet brengen als hij eerlijk met Breznev wil praten. Nothomb heeft gelijk als hij achter Reagan staat, maar meent Reagan het wel ernstig?

Een interessante avond, dat wel. Camps heeft gelijk. Maar hij ziet geen samenhang, geen evolutie. Hij denkt dat de wereld zal veranderen met het allemaal te willen, dat het de kwade wil van politici is die alle verknoot. Hij moet eens Les mains sales van Sartre lezen.

Lucien

(vervolg van p. 5)

Adreas Burnier

tegenriniteit (Freud-Darwin-Marx) die Trophonus moet bestrijden vormt een masculinistisch bolwerk. Tegen Darwin en Freud is in feministische literatuur al voldoende geprotesteerd. Over Marx lopen de meningen uiteen, maar Burnier laat er geen twijfel over bestaan dat hij evenzeer als zijn collega's een masculinistische onderdrukker is. In ditzelfde boek geeft ze hem nog een veeg uit de pan: «Had de grote hellsleider Marx zelf wel ooit aan iets anders gedacht dan geld, seks, macht? Had hij zijn vrouw, de barones, en zijn dochters niet geëxploiteerd, zoals de mannen die hem opvolgden voortgingen de vrouwen, hún nieuwe proletariaat, te knechten en te exploiteren? In de figuren van Darwin, Freud en Marx bestrijdt Trophonus het masculinisme met zijn vrouwenverknegting én met zijn eenzijdige benadrukking van het analytische, logische denken, waarvan zij bij uitstek de vertegenwoordigers zijn. Trophonus, die zelf heel duidelijk een tweeslachtige psychologie vertoont, zou dus de kenmerken uit de pre-masculinistische periode en de kenmerken uit bestrijdt Trophonus het masculinisme met zijn vrouwenverknegting én met zijn eenzijdige benadrukking van het analytische, logische denken, waarvan zij bij uitstek de vertegenwoordigers zijn. Trophonus, die zelf heel duidelijk een tweeslachtige psychologie vertoont, zou dus de kenmerken uit de pre-masculinistische periode en de kenmerken uit de masculinistische periode samenbrengen tot een androgynse cultuur, hij zou de mensheid leiden tot het begin van haar volwassenwording, ware het niet dat ook dit boek vroegtijdig afgebroken werd.

Ook later nog, o.m. in haar essaybundel 'De zwembadmentaliteit', heeft Burnier de androgynse menselijke verdedigd. Het ideaal is voor haar een androgynse mens die, naar Jungaans visie, mannelijkheid en vrouwelijkheid in zich draagt. Al haar boeken zijn dan ook stuk voor stuk pogingen om een dam op te gooien tegen wassen, polarizerend masculinisme en feminisme.

Liliane Van den Berk

Veto zoekt twee vrijwilligers chauffeurs

Wat? Wegbrengen van Veto naar de drukkerij. Hem aldaar afhalen. Zorgen voor de verspreiding in Leuven. Lastig? Je moet wat ervaring hebben met het besturen van een bestelwagen. Of een serieuze rij-ervaring. Tijdrovend? De job loopt volgens een veertiendaagse beurtrol. Komt op zo'n 4 uren werk per veertien dagen.

Kosten? Bij gebruik van eigen wagen: kilometervergoeding.

Geïnteresseerd? Geef dan je naam op aan Bruno of Ria op het ASR-secretariaat, 't Stuc, 1ste verdieping.

ZOEKERTJES

Te koop: Platenspeler Lenco L75 magn. cel (shure M55E) elliptische diamantnaald (nieuw) prijs: 3000 fr Gr. Begijnhof 67/2 (21-22u)

Te koop: gasfornuis met drie branders - onbechadigd - twee jaar oud. Aankoopprijs 1400, nu 700. butaanflis niet inbegrepen z.w.: Bogaardenstraat 105 boven garage Belcharlot

Te koop: Boeken en LP's z.w. Bondgenotenlaan 154 3000 Leuven Bel 'studio'

Te koop: verterker Technics SU-V2A, 2x40W 9 maanden oud (nieuw), nog 14 maanden garantie! Prijs 6500 fr. Z.w. Laermans Rudi, De Becker-Remyplein 15, 3200 Kessel-Lo

Verloren: in Sedes, belge tas bevat belangrijke kursussen (1ste jaar apotheker), sleutels, persoonlijke papieren. Terugbrengen: farma Van Evenstr. of politie of Sedes

Wij zoeken iemand om Koen Bostyn (1ste kan soc wet) te attenderen op onderstaand zoekertje (geen beloning). Een blonde en een rosse

Een dorstige blonde (vr) en een rosse (man) wachten dins. 8 of 15 dec om 16.00 in 't Stuc op hun beloning voor het vinden van de agenda van Koen Bostyn (1ste kan soc wet)!!!!

Dit waren de eerste afleveringen van ons feuilleton. Wie helpt de volgende afleveringen te bekostigen? Groeten van de blonde en de rosse.

KRUISWOORD**RAADSEL****Horizontaal**

- Ontvangt de genodigden met open armen.
- Buurthuis dat op 4 dec een fuif geeft in ISOL.
- literair genre... - voertuig (of waarin je brieven krijgt).
- rijksnormaalschool - vreselijke ziekte.
- post, telegraaf of telefoon - lek kere portugese drank.
- Japans theater - één van de be kendste chinezen.
- test met atoomwapens.
- berucht kot in de Wieringstraat zij
- in orde,zoals het hooit - domoor
- medeklinkers van 'toilet' - wulps

vertikaal

- Niet zo'n denderende activiteit, georganiseerd door Germania vorige maand
- Wel een leuke dag
- vulnisbelt - medicijn, artseneij
- Medeklinkers van 'tarzan' - eik
- om bloemen in te zetten - medeklinkers van 'emmers'
- omgekeerde slide - paus
- ... en Sien - burger van een stad in de middeleeuwen
- Kleurstof, bereid uit een donkerbruine, vette aardsoort uit Umbrië in Italië
- Belgische gemeente
- Stille aub - iets hevigs, sterks, ergs, vurigs...

ZOEKERTJE : 20 fr.

gebruik onderstaand rooster
1 teken per vakje
1 vakje tussen de woorden

